

Hei lapset!

Minä olen Silvolan aseman nalle ja asustelen nykyään Lelumuseo Hevosenkengässä. Nyt ihmettelette varmaan, miksi minulla on näin erikoinen nimi, Silvolan aseman nalle. Minäpä kerron teille pienen tarinan. Kävi nimittäin niin, että kerran eräällä Silvolan juna-asemalla korjattiin vanhaa lattiaa. Kun vanha purettiin, sieltä minä löydyin purujen seasta. Voi sitä korjaajien ihmetystä! He tutkivat ja pyörittivät minua edestakaisin ja miettivät, miten ihmeessä minä olin sinne lattian alle joutunut. Olin aikojen saatossa muuttunut tosi likaiseksi ja mennyt vähän rikkikin, sillä olinhan viettänyt piilo-paikassani yli 80 vuotta.

Minua nauratti, kun lattian korjaajat yrittivät arvailla, mistä minä olen tullut ja kuka lapsi on minut hukannut. Sitten he ihmettelivät, mihin kaikki karvani ovat kadonneet. Minäpä kerron teille: Enhän minä siellä lattian alla yksin ollut, vaan minulla oli siellä monenlaisia pieniä ystäviä.

Mitä pikkueläimiä mahtaa elää pienissä koloissa ja talojen lattioiden alla?

Karvani kelpasivat niille lämmikkeeksi kylminä talvipäivinä ja jotkut kuoriaisystäväni taisivat välillä syödäkin turkkiani. En minä siitä pahastunut, sillä minulla oli aikoinaan hyvin tuuhea turkki ja minusta oli hauska auttaa ystäviäni. Erityisen mukavaa oli nähdä pienten hiirivauvojen nukkuvan lämpöisen karvapeitteen alla.

Millaisia ääniä nalle ystävineen kuuli asemalta lattian alle? (junien ääniä, askeleita, puhetta, naurua, itkua jne.) Laittakaa silmät kiinni, eläytykää aseman nalleiksi ja tehkää itse näitä ääniä. Keskustelkaa miltä leikki tuntui?

Minusta oli kyllä tosi mielenkiintoista päästä sieltä lattian alta taas avarampaan maailmaan. Lattian korjaajat nimittäin tiesivät, että lelumuseo on sellainen paikka, jossa säilytetään vanhoja leluja. Niin minut sitten vietiin Lelumuseo Hevosenkengään ja siellä minut puhdistettiin ja korjattiin. Museossa tapasin paljon uusia ystäviä ja voi sitä seikkailuiden ja tarinoiden määrää, mitä meillä vanhoilla leluilla on kerrottavanamme.

Mitä tämä voisi tarkoittaa? Ehkä lapset keksivät, että leluilla on erilaisia, vaihtuviakin omistajia ja asuinpaikkoja, ne ovat osana monia erilaisia leikkejä ja pääsevät joskus mukaan matkoillekin. Ne myös näkevät monenlaisia lastenhuoneen tapahtumia...

Kun vieraillet täällä museossa, näet minut museon vanhimpien lelujen joukossa, pienessä 1850-1929-lukujen vitriinikaapissa. Minä istun alahyllyllä pikkunalle kainalossa, tunnistat minut varmasti. Ja lopuksi vielä pieni salaisuus: minusta on hurjan hauska seuraila museovieraiden puuhia. Jos tulet tapaamaan minua tänne museoon, vilkuttelen sinullekin salaa, kun kukaan ei huomaa!

Tervetuloa Lelumuseo Hevosenkengään!

Terveisin, Silvolan aseman nalle